

CULTURES DEL MÓN

ELS MALDIVIANS

Les Maldives van ser l'únic grup d'illes de l'oceà Índic central on es va desenvolupar una antiga civilització, la del poble divehi. A diferència de l'oceà Pacífic, on la civilització polinèsia va arribar a la majoria d'illes i atols i els va poblar, gairebé totes les illes de l'oceà Índic van romandre en un feliç *aïllament* fins a l'època colonial Text: Xavier Romero-Frías

Mariners llegendaris

Totes les illes i els conjunts d'illes situats lluny de les costes (Chagos, Seychelles, Rodrigues, Maurici, Reunió, Cocos i Christmas) que formen les Maldives estaven deshabitats abans de l'arribada per mar dels imperis europeus. Altres illes que es troben més al sud, a les regions més fredes i inhòspites del mateix oceà (Kerguelen, Amsterdam, St. Paul, Heard, Crozet i MacDonald), continuen deshabitades, tret d'alguna estació meteorològica.

Les illes Maldives son una nació amb una gran tradició marinera. La vida als atols d'aquest arxipèlag gairebé hauria estat impossible sense el comerç. Malauradament, la comunicació que existia en el passat entre les principals illes habitades i els grans ports de Sri Lanka, el sud de l'Índia i Bengala mai no ha estat adequadament documentada. Una de les característiques més interessants d'aquest comerç era que mentre els maldivians feien un gran esforç per viatjar des de les seves illes petites escampades per l'oceà fins als ports de les costes veïnes en els seus vaixells, les naus de transport de les regions més properes rarament visitaven els atols de les Maldives.

La raó per la qual els comerciants estrangers evitaven aquests atols era probablement la seva relativament escassa importància econòmica comparada amb els altres països de la zona del sud asiàtic, que, contràriament a les Maldives, són grans i poblats. A part d'això cal afegir que cap de les illetes planes que formen l'archipèlag podia escapar a la intensa influència de l'administració local, la qual cosa no deixava cap lloc en tot el país on els contrabandistes es poguessin amagar.

Conscient del seu control sobre el país, la monarquia maldiviana va intentar centralitzar des de temps antics tot el comerç que no fos local i no permetia que els vaixells estrangers entressin al llarguíssim arxipèlag si no era a la capital i seu reial, Male. Tot i així, el rei no podia evitar els viatges anuals al continent veí que empraven

els comerciants locals des d'algunes illes llunyanes, ja que els feixucs vaixells de càrrega maldivians trobaven massa difícil i perillosa la travessia al llarg de la prolongada cadena d'atols plena d'esculls amagats que formen el país, sobretot de nit.

Naturalment, els mariners maldivians s'estimaven més aventurar-se directament a mar obert, ja que era molt més fàcil i pràctic deixar el país enrere enfilant cap al nord-est amb vent constant i corrents favorables. Així, després d'una setmana de navegació còmoda i sense enurts s'arribava a un dels grans ports de Sri Lanka o l'Índia en lloc de navegar penosament d'atol en atol, evitant els innumerables esculls de corall, moltes vegades amagats i traïdors, per arribar tan sols a Male. No cal dir que la capital era un lloc comercialment molt menys rendible que els ports esmentats.

Comerç poc estudiat

Aquest comerç, tot i haver estat reconegut en els pocs documents sobre els intercanvis entre les Maldives i els països de la zona, mai no ha estat ben estudiat. La majoria dels autors han preferit insistir en el tòpic d'un suposat aïllament dels illencs amb l'objecte d'idealitzar la bucòlica vida a la societat de les illes Maldives, però la realitat és que els viatges als països veïns amb fins purament comercials sempre han estat indispensables per als maldivians, tal com expressen amb força eloqüència els versos següents:

*Hakuràì hanödöulàì telunò / taìsöimutötöaì fèiramunò,
Beìru ne' nmama libunò / nete huribàì datì filunò.
("Els nostres problemes no estan tots resolts si no obtenim de fora sucre, arròs, oli, ceràmica i teixits").
Odöi kodöamài Takuru beì / Haìvi nakatu toì fureì
Olödui agu ves bevei / mas bonödöi aìros vikei.*

A dalt, un vedi, antic vaixell mercant que comunicava les illes amb l'exterior. A sota, una imatge d'una platja de les Maldives

Aquest article es va escriure abans del devastador sisme submari del 26 de desembre

CULTURES DEL MÓN

Centre Unesco de Catalunya

Preeminència
femenina

En el seu entorn, els maldivians sempre han estat confinats a espais reduïts:

les seves illes petites, les seves embarcacions. Com que viuen la vida a la vista dels altres, el concepte d'intimitat mai no ha format part de la seva cultura. Les dones mai no van estar recloses i, tret del temps que dedicaven a cuinar o dormir, vivien a l'aire lliure, com els homes. Per tant, en la tradició divehi, a diferència de la tradició semítica, la vergonya era de la persona que espiava les altres, sobretot quan es banyaven o responien a les crides de la naturalesa. En comptes d'esperar que les dones es cobriessin les diferents parts del cos, el tradicional decòrum maldivià exigia dels homes un capteniment actiu de la seva concupiscència personal.

La major part de la fisonomia islàmica de les Maldives –mesquites amb minarets, arcs moriscos i dones amb vels– és tot just de l'any 1981 en endavant, quan els petrodòlars van començar a ploure sobre el país. A diferència de les seves homòlogues de la majoria de les societats del sud asiàtic, les dones maldivianes tradicionals no han de dur vel ni han de carregar amb el deure imponent de ser les úniques persones que han de mantenir la continuïtat de la tradició cultural en la seva comunitat. El lloc d'honor que les dones divehis ocupen en la seva societat és potser el factor que fa sobresortir les Maldives com una nació independent entre els països veïns. Dins del folklore divehi maldivià, moltes històries destaquen la preeminència de les dones dins del tradicional sistema social maldivià. Com que els matrimonis maldivians no estan arranats i l'home sol anar a viure a casa de la dona, les dones joves de tots els atols de les Maldives mai no han estat sistemàticament a mercè de les sogres, com les seves dissortades homòlogues del subcontinent indi. Les noies maldivianes han pogut desenvolupar la seva personalitat amb poques restriccions des de temps immemorials.

Aquest desenvolupament del caràcter de

la dona maldiviana és sorprenent si es compara amb el que és la norma al sud asiàtic. A l'Índia, per exemple, les noies, en general, han d'adoptar un aire tímid per plaure les futures sogres i, en un contracte lleoní, a la dona casada se la valora per la devoció que professa al seu marit, per més que ell la tracti malament o el seu comportament sigui pèssim. A la veïna Sri Lanka es dóna molta importància al fet que la dona arribi verge al matrimoni i també es creu que les dones exerceixen una mena d'influència sinistra. Per això, són objecte de molts tabús i és habitual que les dones ceilaneses no puguin participar en moltes cerimònies i rituals.

Això, però, no passa en la societat divehi, com diu K. Gopinath, un escriptor indi i exmembre del Servei Central d'Informació del Govern de l'Índia, que va visitar l'illa de Minicoy en la dècada de 1970:

“A Minicoy, les dones tenen els mateixos drets i el mateix estatus que els homes atesa la seva participació activa en les activitats socioeconòmiques des de temps passats. Les dones de Minicoy també tenen una llibertat considerable pel que fa a les qüestions personals i matrimonials. Tenen una dignitat, una

elegància i una seguretat que no se solen trobar en les dones tribals o no tribals del nostre país (Índia). Ocupen un lloc d'honor en la seva societat, gaudeixen d'una alta posició social i creuen en la vida i l'organització de la comunitat. La predominança de les dones en totes les professions i condicions socials és una característica única. (...) Les noies poden escollir lliurement els seus marits. El seu sistema comunitari dóna un gran marge a les dones i els homes joves per festejar abans de casar-se, la qual cosa dóna lloc a matrimonis per amor. (...) Una característica peculiar del seu costum és l'absència del rol dels pares en el matrimoni, un rol que exerceix el Katāibu. El nuvi és acompanyat per uns quants amics, i la núvia, per dues o tres dones grans. Després de la cerimònia es fa una festa o es pren te. La núvia i el nuvi se'n van després cadascú cap a casa seva.

Poc després la núvia envia un missatger perquè porti el nuvi a casa d'ella. A partir d'aquell moment, el nuvi esdevé un membre de la família de la núvia. A Minicoy, la casa (com a propietat) pertany a les dones”. Aquest honor, connatural en les dones divehis, és probablement el tret més distintiu de la civilització maldiviana. En l'entorn social divehi són més aviat les dones inhibides, tímides i captivades les que generen desconfiança i es consideren amenaçadores. D'aquí ve el conegut proverbi maldivià:

Madöunö mosöei gurai bairah daigannaine eve.

(“Lloro que parla poc, mossega més fort”).

Com que a les Maldives hi ha molt pocs casos d'intimidació masculina i agressions sexuals contra les dones, en comparació amb els nivells que es registren actualment al sud asiàtic i a l'Orient Mitjà, les dones maldivianes creixen amb un sentiment de seguretat dins de la seva societat i sense tenir por dels homes. Gràcies a aquest entorn segur, la seva personalitat pot madurar sense ser objecte de repressions, com les flors que s'obren del tot en un ambient favorable.

ELS MALDIVIANS

ISMAL ABDULLAH

(“Timoner, ha arribat l'hora de reparar el vaixell mercant per poder sortir entre l'u i el tretze de setembre. A Sri Lanka els preus són bons i podrem vendre el peix i els dolços”).

Al contrari que a la Polinèsia, on hi ha el costum de menjar el peix cru, els maldivians sempre han cuinat el peix que pescaven. Per cuinar-lo calien olles que per força venien de fora, ja que a les illes, geològicament formades només per material coral·lí, no hi ha ni argila per fer pots de terrissa ni mines per obtenir metalls. Així doncs, els vaixells maldivians viatjaven cada any al sud de l'Índia i a Sri Lanka i el comerç entre les illes i els ports continentals més pròxims era molt actiu.

Aquest comerç donava vigor a la vida quotidiana de les illes. Durant els mesos que precedien la sortida del vaixell, les dones s'afanyaven a preparar la tonyina seca, dolços (*bonödöi* i *airos*) i també a fer corda amb la pel·lofa de la clova que envolta el coco. Mentrestant els homes reparaven el vaixell mercant (*odöi*) dins de la cabana llarga (*baruge*) que el protegia del sol i les inclemències del temps i el posaven a punt per emprendre el viatge.

Als atols del nord, un article de gran importància comercial era un mol·lusc petit, el *cauri* (*Cypraea moneta*), que els maldivians coneixen amb el nom de *tuttu boli*. Aquest mol·lusc el recollien a milers les dones en llacunes fangoses de poca fondària quan la marea era baixa.

L'*odöi* (o *vedöi*) era un vaixell voluminós d'uns 14 m d'eslora fet de fustes locals. També es coneixia amb els noms de *daturu odöi* (vaixell de viatge) i *banödöu odöi* (vaixell panxut). Normalment duia un pal major al mig i un altre pal més petit a prop de la popa. Al nord de les Maldives hi havia un altre tipus de vaixell de dos pals, més petit i de línies més elegants, anomenat *batteli*, que tenia la mateixa finalitat que l'*odöi*. Aquests vaixells

s'havien de construir de tal manera que poguessin cobrir grans distàncies, entre les Maldives i les costes més properes, per l'arxaat oceà Índic, totalment carregats. Aquestes distàncies marines augmenten com més meridional és l'atol d'on salpa el vaixell. D'aquí ve que l'enginy i la tècnica que s'esmerçaven en la construcció dels grans vaixells de càrrega tinguessin tanta influència que no és estrany que aquesta s'estengués fins a la construcció dels vaixells més petits. Als maldivians els agradava presumir dels seus vaixells dient que eren els millors de l'oceà Índic.

Els maldivians, entusiastes a l'hora d'aplicar millores a unes embarcacions que ja eren bones per navegar per l'oceà, en segles passats observaven detingudament tots els detalls de construcció de les embarcacions estrangeres que ancoraven al seu arxipèlag o de les restes de naufragis que acabaven atrapades en els llargs i perillosos esculls de corall de la seva cadena d'atols. Les noves tècniques sempre eren ben rebudes i la de fer servir claus en lloc de corda per unir els taulons la van aprendre dels portuguesos. Amb el pas dels segles i el canvi d'hegemonies a l'oceà Índic, s'anaven aprenent altres millores en la construcció d'embarcacions dels holandesos, els francesos i els britànics.

El dia que l'*odöi* es posava sobre l'aigua, totes les dones anaven a veure l'escena vestides de gala. El vaixell romania ancorat a l'illa durant uns dies fins que es carregava fins dalt. La sortida cap al nord-est es feia en la *Vihai nakaiy* (entre l'1 i el 13 de setembre). El dia que l'embarcació es feia a la mar, les dones regalaven als seus marits o amants un present de fulles de bètel en un fardell amb flors d'olors agradables a dins.

En general, només els homes viatjaven a l'estranger, tot i que no era pas tan excepcional que algunes dones els acompanyessin. En aquests casos, els maldivians sa-

A l'esquerra, l'antic vestit de les dames de l'aristocràcia ha estat ressuscitat com a vestit tradicional. Les dones del poble comú només duien un sarong negre a la cintura. A sobre, un pescador amb xarxa. A sota, tonyines al mercat de Male. La tonyina és la base de la cuina maldiviana i de l'economia familiar

CULTURES DEL MÓN

Centre Unesco de Catalunya

ELS MALDIVIANS

bien que els altres països eren més perillosos per a les dones i adoptaven mesures de protecció. Per exemple, si un *vedöi* d'Adödöu s'apartava del rumb i arribava a una costa desconeguda, el primer que feien els homes abans de desembarcar era ocultar el sexe de l'única dona a bord. Li tallaven ben curts els cabells i s'havia de posar roba d'home.

Odisees maldivianes

Moltes històries populars maldivianes parlen de l'odissea que passaven els maldivians si el seu vaixell mercant es desviava del rumb i no arribava a les costes del sud de l'Índia o l'illa de Sri Lanka. Podien acabar arribant a les illes Andaman, la costa birmana o Sumatra i tornar després de passar moltes misèries. No albirar les costes relativament visibles del sud de l'Índia o Sri Lanka, però, no era tan dolent com no veure les Maldives en el viatge de tornada.

Malgrat la regularitat dels viatges, la relació amb els altres països de la costa de l'oceà Índic es limitava al comerç. No hi havia assentaments de maldivians en altres indrets i molt rarament arribava a les Maldives un estranger amb els seus vaixells mercants per establir-se a les illes. Normalment, després d'ancorar el vaixell a port, els *divehis* anaven de dret als mercats a fer negocis. Si havien d'anar a algun lloc més lluny, hi solien anar en grup. D'aquesta manera, mai no se separaven, i quan es feia de nit sempre tornaven als vaixells a dormir. Tot i que no hi havia un gran intercanvi cultural entre els maldivians i els pobles d'altres països, de vegades el viatge oferia l'ocasió de fer amistats.

Un cop venudes les mercaderies, els maldivians omplien les embarcacions amb tot allò que necessitarien a l'illa. Aquests béns eren principalment arròs, oli, ferro, sucre blanc, farina, pots, roba, petards i altres utensilis. Normalment, els comerciants *divehis* es passaven entre dos i tres mesos fent negocis al port estranger. La tornada cap a les Maldives tenia lloc al desembre, quan començaven a bufar del nord-est les primeres ratxes dels monsons.

El viatge de tornada es considerava molt més perillós,

perquè es corria el perill de no veure els atols de les Maldives i passar de llarg. Com que es tracta d'un arxipèlag extremament baix, amb canals profunds entremig, era molt fàcil no veure les Maldives des d'una embarcació que s'acostés de nit als atols. Si això passava, era molt difícil virar contra el vent predominant i el corrent amb un *odöi*, una nau molt pesant i difícil de portar. Com que ja no hi ha més terra en milers de milles cap a l'oest, el desventurat vaixell que es desviava del seu rumb podia acabar molt lluny. De tant en tant, alguns *odöis* es perdien, amb persones, càrrega i tot.

Estavellats

Els vaixells que es desviaven massa cap al sud quedaven atrapats pels forts vents i corrents del corrent circum-polar. Aquests vaixells dissortats eren transportats cap a l'est a gran velocitat i podien acabar enfonsats a les gelides aigües braves de la zona de forts vents de l'he-

misferi sud entre les latituds 40 i 50 o estavellats contra la costa rocosa d'alguna illa remota a la vasta regió subantàrtica de l'oceà Índic. En qualsevol d'aquestes illes desolades –Kerguelen, Heard, MacDonald, New Amsterdam, St. Paul o fins i tot la llunyana Macquarie– els supervivents *divehis* haurien mort en qüestió de poc temps a causa de les condicions inhòspites i les baixes temperatures. El capità F. Hasselborough, del bergantí *Perseverance*, que va veure l'illa Macquarie el 1810, va consignar la descoberta de les restes d'una embarcació "de línies antigues" a la imponent costa de l'illa. Aquestes restes desconegudes –els visitants posteriors de l'illa ja no les van veure– podrien ser les restes del tràgic naufragi d'un *vedöi* de les Maldives.

Els *odöis* que arribaven a les Seychelles, Madagascar o la costa est de l'Àfrica tenien una mica més de sort. Des d'aquells indrets distants, la gent de bord intentava tornar a les Maldives. Fos on fos que arribessin, el primer que feien els maldivians era buscar les autoritats britàniques per negociar la seva tornada a casa. Amb tot, es té constància d'un *vedöi* que va arribar a la costa somali i de la sorpresa que es van endur els maldivians en veure que no estava sota administració anglesa, sinó italiana.

No tan sols els vaixells mercants (*vedöi*) es perdien a les Maldives. La possibilitat de passar de llarg per culpa del vent i els corrents i perdre's en la immensitat de l'oceà sempre era present, fins i tot en els viatges més curts entre les illes veïnes. Fins i tot avui dia, les embarcacions de les Maldives que van d'un atol a un altre de vegades es desvien del rumb i es perden en l'oceà. Si els supervivents poden ser rescatats, són notícia als diaris locals quan tornen a les Maldives. Les històries de les seves terribles experiències, sovint plenes de detalls esgarri-fosos, corren per tot arreu perquè sempre desperten un gran interès; aquest interès també es reflecteix en les cançons i els poemes maldivians.

El fràgil equilibri entre dues tradicions

Hi ha molt pocs documents històrics que ajudin a entendre el passat dels maldivians. Fins i tot molts documents acceptats per la població local com a història són

de temps i van haver de passar més de cinc segles, fins ben entrat el segle XII, perquè l'últim rei budista maldivià decidís convertir-se a l'Islam.

Les raons precises per les quals aquest monarca va decidir abandonar l'ancestral fe budista no les coneixem, però els edictes maldivians escrits sobre plats de coure (*loimaifainu*) deixen molt clar que la conversió general a l'Islam de les Maldives va ser ordenada pel rei. Els edictes dels *loimaifainu* es van gravar sobre llargs plats de coure ajuntats per una anella del mateix metall. Els *loimaifainu* més antics que s'han trobat i conservat fins ara són de Male, la capital reial, i de les illes d'Isdui i Damöbidui a l'atol d'Haddummati, on hi havia grans monestirs budistes. Aquests plats de coure es van dictar a finals del segle XII dC.

Els *loimaifainu* estaven escrits amb les lletres enrocades *Eveila* del *divehi akuru* o antic alfabet maldivià, que té moltes semblances amb l'alfabet tàmil Grantha de les dinasties Pallava i Panödöya del segle VII. En alguns documents també hi és present una forma de l'antic alfabet Nagari o protobengalí, la qual cosa demostra que hi va haver contactes amb els centres d'aprenentatge budista de Nalanödöa, Ratnagiri i VikramasøÅila. Aquests contactes es van haver de produir a partir del segle VIII dC, quan es va produir un renaixement de la cultura budista a l'est de l'Índia gràcies a la influència dels reis Paila de Bengala.

La relació religiosa i cultural entre les Maldives i Bengala va ser possible gràcies a un comerç marítim regular amb aquella regió del subcontinent afavorit pels vents i els corrents favorables. Els grans troncs de fusta utilitzats pels comerciants en els seus viatges rebien el nom en *divehi* de *banögaloufosöi* (caixa bengalina), i en la tradició oral dels maldivians hi ha llegendes que expliquen que el comerç amb Bengala era molt important en el passat remot.

Fins i tot en aquella època, el mateix arxipèlag maldivià estava sota el control d'un sol rei (Radun) o família reial. Aquest rei havia de tenir un poder molt sòlid per suportar les tensions de la conversió en massa del país del budisme a l'Islam. Després de la conversió en massa del país a l'Islam al segle XII dC, la cultura dels maldivians i els ideals islàmics concorrien ben poques vegades. Grans àrees del patrimoni cultural maldivià eren incompatibles amb la ideologia islàmica.

A sobre, un vell mestre donant classes a una noia. A l'esquerra, arribada d'un vaixell de transport. La gent va a la platja a rebre familiars, amics i mercaderies. L'arribada pot ser molt complicada quan hi ha tempesta

PER SABER-NE MÉS

■ **BELL, H. C. P.** *Excerpta Maldiviana*. Reprint Colombo 1922/35. Asian Educational Services. Delhi 1999.

■ **HOCKLY, T. W.** *The Two Thousand Isles*. Reprint 1835 edn. Asian Educational Services. Delhi 2003.

■ **ROMERO-FRÍAS, Xavier.** *The*

Maldivian Islanders, a Study of the Popular Culture of an Ancient Ocean Kingdom. Nova Ethnographia Indica. Barcelona 1999.

■ **Webs**

■ www.maldives-ethnography.com

CULTURES DEL MÓN

Centre Unesco de Catalunya

ELS MALDIVIANS

Kodi Kendun, una festa local en la qual participa tothom, sense límits de sexe ni edat

Això queda il·lustrat per un fet que va passar fa molt de temps: quan Ibn Batuíta, el viatger marroquí que havia estat designat jutge suprem per la reina maldiviana, va ordenar que tallessin les mans dels culpables de robari –com mana la xara, la llei canònica de l’Islam– la majoria de les persones presents a la sala es van desmaiar. Per bé que aquest fet es va produir al segle XIII, els maldivians corrents continuen pensant en privat que els actes de violència, per molt que es cometin en nom de la llei religiosa, són actes cruels. Paradoxalment, aquesta fortalesa d’esperit, fruit d’una herència cultural refinada que els illencs maldivians tenen com a nació, ha estat presentada com una debilitat per elements que postulen una major arabització.

A causa del relaxat entorn tropical i humit, la manera de ser dels illencs maldivians és afable, tranquil·la i dis-tesa. Tradicionalment, sempre s’han resistit a la disciplina estricta, i en la seva societat no tothom complia les cinc oracions diàries de rigor que dictava el sistema polític-religiós invasiu. En lloc d’això, el que feien era enviar uns pocs homes de l’illa, amb roba blanca i neta, a la mesquita. D’aquí que les mesquites illenques fossin edificis molt petits.

L’excusa que la majoria posava per no fer les cinc oracions regularment era que els costava molt, com a pescadors, grimpadors de palmeres i mestresses de casa, estar prou nets quan tocava fer-les totes cinc. Crec que l’actitud de molts illencs ens revela que consideraven aquestes oracions regulars cosa de l’elit, de gent que no treballa, i no d’ells, la gent que treballa. Amb tot, a l’illa capital, a causa d’una influència àrab més forta, l’aplicació sistemàtica de la llei segons la qual totes les persones sense excepció han de fer les cinc oracions diàries era més habitual.

Les divisions del treball sempre van tenir una importància primordial en la societat divehi i els costums ancestrals dictaven que la persona que feia un ofici

havia de tenir el reconeixement d’autoritat (*veriyai*) dins del seu camp. Un pescador maldivià és un *masveriyai*, el líder del peix; el que sagna la saba de les palmeres, un *raiveriyai*, el líder de la saba de les palmeres, etc.

Per això, dins d’aquest marc sociolaboral, els maldivians s’havien acostumat des de molt antic a confiar que l’*alouveriyai* (líder del culte) compliria les necessitats espirituals de tota la comunitat. Els *alouverinò* eren un grup d’homes la funció dels quals era “mantenir-se en un estat pur” en tot moment, llegint llibres sagrats, fent oració i celebrant ritus funeraris i altres cerimònies. El seu deure exigia anar sempre ben vestits de blanc i no fer cap treball manual. Per tant, els *zaitu paiku beikalunò* o *alouverinò* tradicionals exercien la mateixa funció que havien tingut els monjos en l’antiga estructura social budista maldiviana.

Edat i saviesa

Els *alouverin* solien ser gent gran atès el comportament previst en la vellesa. Segons la classificació tradicional maldiviana dels patrons de conducta d’acord amb l’edat, la saviesa augmentava amb els anys. La ximpleria i el pecat es consideraven una característica dels anys joves, mentre que es pensava que la gent gran trencava els seus lligams amb el món material i es preparava per a la mort vivint una vida cada cop més virtuosa.

Normalment, la persona que reunia les condicions per ser un *alouveriyai* era un home vell, físicament dèbil, digne d’aquesta activitat perquè ja no era apte per fer les tasques dures normals –com ara pescar o pujar a les palmeres per agafar cocos–, que havien de fer altres homes de l’illa. Per regla general, les autoritats insulars i els homes savis també estaven dins de la categoria d’*alouverinò*. A més de cobrar pels seus serveis, en les celebracions importants, com ara les cerimònies funeràries i les festes *mauluidu*, els *alouverinò* ocupaven els llocs d’honor i tenien dret a menjar àpats especials preparats per a ells.

La divisió del treball exposada no era tan rígida com en altres comunitats del sud asiàtic, ja que la seva estructura era més flexible, a causa del xoc de cultures dins de la societat divehi. Aquest conflicte ha estat latent durant els últims 800 anys, amb la cultura índica maldiviana autòctona, per una banda, i l’hegemonia semítica exterior, per l’altra. El trauma d’aquesta confrontació silenciosa mai no s’ha resolt –i la solució encara està molt lluny– ja que el pensament religiós forà exigeix una lleialtat i submissió absolutes als *llocs sagrats* estrangers i als líders ideològics formats a l’estranger si es vol anar al cel després de la mort.

Sèrie preparada per:

UNESCOcat
CENTRE UNESCO DE CATALUNYA
www.unescocat.org

Amb el suport de:

Ajuntament de Barcelona
Regidoria de Dona i Drets Civils

Assessors d’aquest article: Onno Serro i Marc Dueñas

Coordinació del projecte: Ferran Cabrero

(f.cabrero@unescocat.org)